

Wzorzec FCI nr 83/20.01.2010

SCHIPPERKE (FCI 83)

Wersja polska: grudzień 2010

KRAJ POCHODZENIA: Belgia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 28.07.2009

UŻYTKOWOŚĆ: Mały pies stróżujący i do towarzystwa.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa I Psy pasterskie i zaganiające.
Sekcja 1 Psy pasterskie.
Bez prób pracy.

POCHODZENIE: W dialekcie flamandzkim schipperke znaczy tyle, co „mały owczarek”. Wspólnym przodkiem schipperke i owczarków belgijskich był zapewne pies pasterski o nazwie leuvenaar, nieduży, o czarnej maści. Pochodzenie schipperke sięga XVII wieku; był on faworytem robotników i woźniców z dzielnicy St. Gery w Brukseli. Urządzali oni dla nich wystawy, na których pokazywano przede wszystkim zrobione dla psów obroże. Ogony cięto tym psom kompletnie, a zwyczaj ten utrzymywał się już od XV wieku. Psy znane były jako znakomici łowcy szczurów, myszy i kretów. Na oficjalnej wystawie schipperke po raz pierwszy pokazany został w 1882 w Spa, a popularności przysporzyła mu belgijska królowa Maria Henrietta. W 1887 pierwsze schipperke sprowadzone zostały do USA i Wielkiej Brytanii. Pierwszy wzorzec rasy opracował belgijski klub rasy, będący najstarszym klubem w tym kraju, w roku 1888. Prze lata typ rasowy został w znacznym stopniu ujednolicony, chociaż kiedyś rozważano uznanie trzech odmian, pochodzących odpowiednio z Anvers, Louvain i Brukseli.

WRAŻENIE OGÓLNE: Lisie. Schipperke to pies niewielki, ale bardzo solidnie zbudowany. Głowę ma klinowatą, o dobrze rozwiniętej mózgowcaszce i stosunkowo krótkiej kufie, tułów proporcjonalny, szeroki i krępy, a kośćiec delikatny. Charakterystyczna jest szata: bogata, o prostym, sztywnym włosie, tworzącym grzywę, żabot i pantalony, co daje sylwetkę zupełnie wyjątkową. Dymorfizm płciowy silnie wyrażony. Zgrabna budowa, charakter i temperament owczarka, w połączeniu z małym wzrostem, są przyczynami dużej popularności rasy, sięgającej daleko poza granice Belgii.

WAŻNE PROPORCJE:

- Wysokość w kłębie równa jest długości, a zatem pies wpisuje się w kwadrat.
- Klatka piersiowa sięga łokcia.
- Kufa jest wyraźnie krótsza od połowy długości głowy.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Doskonały, mały pies stróżujący, zawsze gotów zaalarmować, tryskający życiem, nieufny wobec obcych. Bez ustanku aktywny i zaabsorbowany, niezmordowany, bez przerwy zainteresowany wszystkim, co dzieje się dookoła, i gotów jest odpędzić każdego, kto zbliży się do miejsca lub przedmiotu, powierzonego jego opiece. Łagodny wobec dzieci, ciekawski, zawsze chce wiedzieć, co znajduje się za zamkniętymi drzwiami lub za przesuwającym przedmiotem, reagujący przenikliwym szczekaniem i nastroszeniem grzywy. Dobrze łowi myszy, szczury i krety.

GŁOWA: Lisia, klinowata, niezbyt długa i na tyle szeroka, by harmonizowała z tułowiem. Łuki brwiowe i policzki umiarkowanie wysklepione. Przejście od mózgowczaszki do części twarzowej widoczne, ale nie nadmiernie zaznaczone.

MÓZGOCZASZKA: Dość szeroka, zwężająca się ku oczom, oglądana z boku – lekko zaokrąglona. Linie profilu równoległe.

Stop: wyraźny, ale nie przesadny.

TRZEWIOCZASZKA:

NOS: Mały, zawsze czarny.

KUFA: Zwężająca się ku nosowi, sucha, nie za długa ani szpiczasta, o czystych liniach. Jej długość wynosi około 40% długości całej głowy.

WARGI: Czarne, ściśle przylegające.

UZĘBIENIE: Zdrowe, równo rozstawione, zgryz nożycowy, dopuszczalny cęgowy. Dopuszczalny brak jednego lub dwóch P1 albo jednego P2, a M3 nie bierze się pod uwagę.

POLICZKI: Suche, niedostrzegalnie przechodzą w boki kufy.

OCZY: Ciemnobrązowe, małe, kształtu migdała, ani wypukłe, ani głęboko osadzone, o ostrym, żywym i psotnym wyrazie. Powieki czarne.

USZY: Bardzo małe, stojące, trójkątne (możliwie w kształcie trójkąta równoramienne), osadzone wysoko, ale nie za blisko siebie, sztywne i niesłuchanie ruchliwe.

SZYJA: Mocna, dobrze umięśniona, sprawiająca wrażenie bardzo potężnej z powodu grzywy, średniej długości, dobrze osadzona na łopatkach, wysoko noszona, gdy pies jest zainteresowany, i lekko łukowata.

TUŁÓW: Krótki, szeroki i krępy, ale nie za ciężki, wpasowany idealnie w kwadrat: długość od stawu barkowego do guza siedzeniowego w przybliżeniu równa wysokości w kłębie.

LINIA GÓRNA: Grzbiet i lędźwie mocne i proste, często opadające od kłębu do zadu.

KŁĄB: Bardzo wyraźny, co podkreśla jeszcze grzywa.

GRZBIET: Krótki, mocny i prosty.

ŁĘDŹWIE: Krótkie, szerokie i mocne.

ZAD: Krótki, szeroki i poziomy, na końcu ładnie zaokrąglony, jak zad świnki morskiej.

KLATKA PIERSIOWA: Sięgająca łokcia, szeroka od przodu i za łokciami, lekko wznosząca się ku brzuchowi, który jest lekko podciągnięty, ani obwisły, ani charcio podkasany.

OGON: Wysoko osadzony. Zdarzają się psy z ogonami skróconymi, szczątkowymi, lub zupełnie bez ogona, co nie stanowi wady. Ogon długi sięga co najmniej stawu skokowego, w spoczynku powinien być wiszący, w ruchu może być wzniesiony na linii grzbietu, ale nie wyżej. Ogon zakręcony lub zwinięty nad grzbietem dopuszczalny.

KOŃCZYNY: O lekkim kośćcu, ustawione pod tułowiem.

PRZEDNIE:

WYGLĄD: Kończyny przednie, oglądane z każdej strony – proste, i idealnie równoległe, gdy patrzeć na nie od przodu. Ich długość do łokcia wynosi około połowy wysokości w kłębie.

ŁOPATKA: Długa i skośna, normalnie kątowana.

RAMIĘ: Długie i wystarczająco nachylone.

ŁOKIEĆ: Mocny, nie wykręcony ani na wewnątrz, ani do zewnątrz.

PODRAMIE: Proste, w znacznej odległości jedno od drugiego.

NADGARSTEK: Mocny, nie wyróżniający się z całej kończyny.

ŚRÓDRĘCZE: Dość krótkie, pionowo ustawione, gdy patrzeć z przodu, i co najwyżej lekko nachylone, gdy oglądać je z boku.

ŁAPA: Mała, zwarta i okrągła (kocia), palce wysklepione, pazury krótkie, mocne, zawsze czarne.

TYLNE:

WYGLĄD: Podstawione pod tułowiem, oglądane z tyłu muszą być idealnie równoległe.

UDO: Długie, dobrze umięśnione, wydaje się bardzo potężne wskutek obfitych pantalonów.

KOLANO: Mniej więcej na jednej linii z biodrem, normalnie kątowne.

PODUDZIE: Mniej więcej tej samej długości, co udo.

STAW SKOKOWY: Normalnie, nieprzesadnie kątowny.

ŚRÓDSTOPIE: Raczej krótkie, wilcze pazury niepożądane.

ŁAPY: Takie, jak przednie, lub nieznacznie dłuższe.

RUCH: Akcja w kłusie zdecydowana, z dostatecznym wykrokiem i dobrym napędem z kończyn tylnych; grzbiet utrzymuje równą linię, a kończyny poruszają się równoległe. Akcja frontu w harmonii z akcją tyłu, łokcie nie mogą

być skierowane na zewnątrz. W szybszym tempie kończyny stawiane są zbieżnie.

SKÓRA: Dobrze przylegająca na całym ciele.

SZATA:

SIERŚĆ: Włos okrywowy obfity, prosty, zwarty i dostatecznie twardy, w dotyku sprężysty, suchy, dający, wraz z miękkim, gęstym podszerstkiem, doskonałą ochronę przed niepogodą. Bardzo krótki na uszach, krótki na głowie i przedniej stronie przednich nóg i śródstopiach. Na tułowiu włos średniej długości, przylegający. Na szyi włos wyraźnie dłuższy i bardziej nastroszony, począwszy od zewnętrznych krawędzi uszu, tworzy bardzo typową grzywę na bokach i wierzchu szyi, szczególnie wyraźną u psów, ale widoczną także u suk, i sięgającą kłębu, a nawet łopatek. Na spodniej stronie szyi i piersi długi włos układa się w kształt żabotu, zanikający ku tyłowi klatki piersiowej. Na tylnej stronie ud obfity, długi włos tworzy charakterystyczne pantalonki, zawinięte do wewnątrz i zasłaniające okolice odbytu. Włos na ogonie takiej samej długości, jak na tułowiu.

MAŚĆ: Jednolicie czarna. Podszerstek może być nie tylko czarny, ale i ciemnoszary, o ile nie widać go przez włos okrywowy. Niewielkie posiwienie na pysku dopuszczalne u starszych psów.

WAGA: Od 3 do 9 kg, przy czym najbardziej pożądana średnia, od 4 do 7 kg. Psy mniejsze lub większe nie mogą być ocenione jako doskonałe.

WADY: Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady, i oceniane w zależności od stopnia nasilenia.

- Wrażenie ogólne: Zwiewny, nie dość masywny, za długie lub za krótkie nogi, prostokątna sylwetka.
- Głowa: Zbyt długa lub zbyt krótka. Linie profilu nierównoległe, brak lisiego wyrazu, zbyt wyraźne łuki brwiowe i policzki.
- Mózgoczaszka: Zbyt wąska, okrągła lub jabłkowata.
- Kufa: Zbyt długa, szpiczasta, ciężka, garbonosa.
- Uzębienie: Nierówno rozmieszczone lub krzywe siekacze; brak siekacza, trzech P1 lub dwóch P2 są dużymi wadami.
- Oczy: Duże, okrągłe lub wyłupiaste, jasne (oczy orzechowe są jeszcze dopuszczalne).
- Klatka piersiowa: Wąska, płaska, cylindryczna, nie dość głęboka.
- Zad: Długi, spadzisty, wzniesiony, przejście od zadu do tylnej strony ud bez odpowiedniego zaokrąglenia.
- Kończyny: Przesadnie lub nie dość kątowne.

- Ruch: Wąska akcja kończyn, zbyt krótki krok, słaby napęd i jego przełożenie z kończyn tylnych na przednie, zbyt wysoka akcja kończyn przednich i podskakująca tylnych.
- Sierść: Zbyt krótka i przylegająca, zbyt długa, rzadka, miękka lub jedwabista, falista, luźno zwisająca, brak lub niedostateczna grzywa, żabot i pantalon (co jest wadą przede wszystkim u samców, zwłaszcza brak żabotu). Słaby podszerstek.
- Maść: Szare, brunatne lub rdzawe naloty na włosie okrywowym. Pojedyncze białe włosy, na przykład na palcach. Nieznaczne siwienie dopuszczalne u starszych psów.
- Temperament: Apatyczny lub niepewny.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Temperament: Histeryczny, agresywny lub tchórzliwy.
- Wrażenie ogólne: Brak typu rasowego.
- Uzębienie: Przodozgryz lub tyłozgryz, nawet i bez utraty kontaktu siekaczy, krzywa żuchwa, brak jednego kła, jednego M4 w szczęcie lub M1 w żuchwie, jednego P4 lub P3, albo innego zęba, lub razem czterech i więcej jakichkolwiek zębów, nie licząc P1.
- Nos, wargi, powieki: Niedostatki pigmentacji.
- Uszy: Wiszące lub w połowie tylko stojące.
- Sierść: Długa, miękka i jedwabista, szata wyraźnie długa, z frędzlami i piórami, zupełny brak podszerstka.
- Maść: Jakakolwiek inna, niż czarna, ewentualnie z nalotem szarym, brunatnym lub rdzawym, z najmniejszymi nawet białymi znaczeniami na palcach czy gdziekolwiek indziej.
- Waga: Wyraźnie wykraczająca poza podany limit.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy lub zaburzenia zachowania, powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. Samce mieć muszą dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.